

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 12. juna 2017. godine
Br. ref.:RK 1088/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI127/15

Podnosilac

Mile Vasović

**Zahtev za ocenu ustavnosti
postupaka u toku pred redovnim sudovima Republike Kosovo u vezi sa
predmetom C.br.850/07 (P.br.850/07)**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Mile Vasović, sa prebivalištem u Beogradu (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva ne osporava nijedan konkretan akt javnih organa. On osporava predugo trajanje postupaka u vezi sa suđenjem predmeta C.br.850/07 (P.br.850/07) od strane redovnih sudova Republike Kosovo.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar se odnosi na zahtev podnosioca za ocenu ustavnosti predugog trajanja postupaka od strane redovnih sudova u vezi sa suđenjem predmeta C.br.850/07 (P.br.850/07), zbog čega tvrdi povredu osnovnih prava garantovanih članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6, stav 1 [Pravo na pravično suđenje], članom 14. [Zabrana diskriminacije] i članom 1 [Zaštita imovine] Protokola 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: Konvencija).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu:Ustav), članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovník).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 20. oktobra 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 5. novembra 2015. godine, predsednica Suda je odlukom GJR. KI127/15 imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca. Istog datuma, predsednica je odlukom br. KSH. KI127/15 imenovala Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 30. decembra 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva.
8. Dana 2. septembra 2016. godine, Sud je tražio od Osnovnog suda u Prištini dodatne informacije u vezi sa slučajem.
9. Dana 7. septembra 2016. godine, Osnovni sud u Prištini je obavestio Sud da je građanski predmet C.br.850/07 (P.br.850/07) sa svim pratećim dopisima 14. avgusta 2014. godine, dostavljen Posebnoj komori Vrhovnog suda (u daljem tekstu: Posebna komora).
10. Dana 16. januara 2017. godine, Sud se obratio dopisom Posebnoj komori od koje je tražio informacije u vezi sa statusom predmeta C.br.850/07 (P.br.850/07).

11. Dana 13. marta 2017. godine, Posebna komora je obavestila Sud da je predmet Osnovnog suda C.br.850/07 (P.br.850/07), registrovan kao slučaj C-III-14-0211 i očekuje se da će se odlučiti u prvom stepenu Posebne komore prema redu i prioritetima.
12. Dana 5. aprila 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu da zahtev proglasi neprihvatljivim, kao očigledno neosovan na ustavnim osnovama.

Pregled činjenica

13. Iz zahteva podnosioca rezultira da je 26. juna 1992. godine Društveno preduzeće "Fabrika amortizera" (odluka br.2856/1) dalo na korišćenje podnosiocu zahteva stan koji se nalazi u naselju Dardanija u Prištini. Dana 1. jula 1992. godine, podnosilac zahteva je zaključio ugovor (br. 5117/93) sa stambenim preduzećem o kupoprodaji stana koji je overio u Opštinskom sudu u Prištini 5. jula 1993. godine. Podnosilac zahteva tvrdi da je živio u stanu do 1999. godine, kada se i iselio sa Kosova.

Postupak pred Direkcijom za stambena i imovinska pitanja

14. Neodređenog datuma (nakon 1999), treća strana SH.V. je podnela zahtev DS606377 Direkciji za stambena i imovinska pitanja (u daljem tekstu: DSIP), tvrdeći da je izgubila pravo vlasništva nad navedenim stanom kao rezultat diskriminatorne odluke na nacionalnoj osnovi donete od strane uprave Društvenog preduzeća "Fabrika amortizera".
15. Neodređenog datuma je i podnosilac podneo zahtev DS000743 DSIP-u radi utvrđivanja pravavlasništva nad stanom.
16. Dana 22. oktobra 2005. godine, Komisija za stambeno i imovinska pitanja (u daljem tekstu: KSIP) je odlukom HPCC/ D/221/2005/A&C, odbila zahtev treće strane (podnosilac zahteva A kategorije) i usvojila zahtev podnosioca (podnosilac zahteva C kategorije), priznavajući mu pravo na posed stana, ali nije mu priznao pravo prenosa imovine na druga lica sve dok nadležni sud ne odluči o pravu vlasništva nad tim stanom, ako bi se treća strana, u vezi svojih svojinskih prava nad navedenim stanom, obratila nadležnom sudu.
17. U novembru 2005. godine, treća strana je pred KSIP-om tražila preispitivanje prethodne odluke HPCC/D/221/2005/A&C od 22. oktobra 2005. godine.
18. Dana 11. decembra 2006. godine, DSIP je odlukom HPCC/REC/81/2006 potvrdila odluku od 22. oktobra 2005. godine, sa obrazloženjem da treća strana nije podnela nove dokaze i zato što odluka nije zahvaćena bitnim greškama tokom primene Uredbe UNMIK-a 2000/60.

Činjenice u sudskom postupku (parničnom)

19. Dana 16. aprila 2007. godine, treća strana je podnela tužbeni zahtev Opštinskom sudu u Prištini protiv podnosioca zahteva i Društvenog preduzeća

“Fabrika amortizera”. Predmet tužbenog zahteva je bio poništaj ugovora o kupoprodaji stana i povraćaj prava vlasništva nad stanom.

20. Dana 17. aprila 2007. godine, treća strana je tražila od Opštinskog suda u Prištini da uvede privremenu meru da bi se podnosiocu zahteva zabranila prodaja, stavljanje pod hipoteku i prenos stana.
21. Dana 30. oktobra 2007. godine, Opštinski sud u Prištini je (rešenje I.br.503/07), uveo privremenu meru kojom je podnosiocu zahteva zabranjena prodaja, stavljanje pod hipoteku i overa ugovora o kupoprodaji stana. U nastavku sledi obrazloženje odluke: *„Pošto je poverilac u predlogu za određivanje privremene mere od 17.04.2007. godine činio verovatnim postojanje zahteva i opasnost da će dužnik (podnosilac zahteva) onemogućiti ili otežati ostvarenje potraživanja, sud je na osnovu čl. 267 ZIP, utvrdio da postoje uslovi za određivanje privremene mere, s toga je odlučio kao u dispozitivu ovog rešenja (na osnovu čl. 268 tačka 2 ZIP).”*
22. Dana 11. septembra 2009. godine, podnosilac zahteva je podneo prigovor drugom stepenu Opštinskog suda u Prištini protiv rešenja prvog stepena od 30. oktobra 2007. godine, i argumentovao da je odlukom HPCC/REC/81/2006 KSIP-a odbijen zahtev treće strane u pogledu prava vlasništva nad stanom.
23. Dana 1. decembra 2011. godine, drugi stepen Opštinskog suda u Prištini je (rešenje I. br. 503/07) odbio kao neosnovan prigovor podnosioca zahteva, ostavljajući privremenu meru na snazi do okončanja parničnog postupka u vezi sa predmetom C.br.850/07 (P.br. 850/07) koji je bio pokrenut od treće strane.
24. Dana 9. decembra 2011. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Okružnom sudu u Prištini protiv rešenja drugog stepena od 1. decembra 2011. godine, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i povrede materijalnog prava.
25. Dana 31. januara 2012. godine, Okružni sud u Prištini je (rešenje Gz.1459/2011) odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i ostavio na snazi rešenje drugog stepena od 1. decembra 2011. godine.
26. Dana 27. septembra 2012. godine, Opštinski sud u Prištini (rešenje C.br.850/07 (P.br.850/07), u vezi sa predmetom tužbenog zahteva koji je pokrenula treća strana, proglasio se nenadležnim i odlučio je da se predmet C.br.850/07 (P.br. 850/0) prosledi Posebnoj komori nakon pravosnažnosti odluke.
27. Dana 4. aprila 2013. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu u Prištini protiv rešenja prvostepenog suda od 27. septembra 2012. godine, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
28. U međuvremenu, 8. marta, 3. aprila i 27. jula 2013. godine, podnosilac zahteva se obratio žalbom Kancelariji disciplinskog tužioca Kosova, tvrdeći da

prvostepeni sud odugovlači slanje predmeta na odlučivanje drugostepenom sudu.

29. Dana 7. juna 2013. godine, Kancelarija disciplinskog tužioca je dopisom KDT/13/541, odgovorila podnosiocu zahteva: *“KDT je utvrdila da kašnjenje u slanju predmeta po žalbi u drugostepenom Sudu je četiri meseci od strane odgovorne osobe i administracije u Opštinskom Sudu u Prištini. Kašnjenje od četiri meseca, u konkretnom slučaju ne ispunjava kriterije za otvaranje disciplinske istrage za neprofesionalno ponašanje”.*
30. Dana 31. januara 2014. godine, Apelacioni sud je (rešenje AC. br.853/13), odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i ostavio na snazi rešenje prvostepenog suda od 27. septembra 2012. godine i obrazložio sledeće:

[...]

“Drugostepeni sud u ovakvoj stvorenoj situaciji ne može da se upušta na neko drugo utvrđivanje činjeničnog stanja, jer se radi o društvenom produzeću kao što je fabrika amortizera u Prištini a koja je u svojstvu tuženog, stoga u takvim situacijama nadležnost u odlučivanje u ovoj pravnoj stvari tužioca je isključivo posebna komora Vrhovnog suda Kosova, ovo na decidivan način određuju i protične odredbe zakona o posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za stvar u vezi sa Kosovskom agencijom za privatizaciju...”

[...]

31. U decembru 2014. godine, podnosilac zahteva se obratio Posebnoj komori sa zahtevom za ubrzanje predmeta C.br.850/07 (P.br.850/07). Njegov zahtev je odbijen, kao neuredan, jer nije ispunjavao zakonske uslove da bi se nazivao žalbom.

Navodi podnosioca

32. Podnosilac zahteva tvrdi da nepotrebno odugovlačenje postupaka od strane redovnih sudova i nedonošenje konačne odluke u vezi sa njegovim slučajem rezultira sledećim povredama njegovih prava:

1) Povredom člana 31. Ustava i člana 6 Konvencije, jer: *“Već više od osam godina se vodi sudski postupak u vezi prava na moj stan, a do sada još uvek nije počelo razmatranje osnovanosti tužbenog zahteva koji je protiv mene podnet. Sve radnje koji su preduzete i sve odluke koje su donesene su se ticale ili odluke a privremenoj meri zabrane raspolaganja sa stanom ili nadležnosti suda. Zbog toga je meni već više od osam godina onemogućeno raspolaganje sa mojom imovinom, a kada uzmemo u obzir 1999. godinu kada sam bio primoran da napustim stan, to je već više od 16 godina;*

2) Povredom člana 46. Ustava i člana 1 Protokola 1 Konvencije, jer ne uživa mirno imovinu, kao rezultat odugovlačenja postupaka od strane redovnih sudova;

3) Povredom člana 24. Ustava i člana 14. Konvencije, tvrdeći da “...za 8 godina ne počinje raspravljanje o glavnoj stvari i predmetu tužbenog zahteva, postavljam pitanje da li sam ja jednak pred zakonom kao i ostali građani Kosova.”

33. Osim konstatacije o navodnim povredama, podnosilac zahteva traži od Suda da “na osnovu utvrđenih povreda prava garantovanih ustavom i Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, dosudi naknadu materijalne i nematerijalne štete” i “...da se naloži kosovskim sudovima da u najkraćem roku donesu odluku u predmetu zbog kojeg ulažem ovu apelaciju.”

Prihvatljivost zahteva

34. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i precizirane dalje Zakonom i Poslovníkom.

35. Kao prvo, Sud uzima u obzir odredbu člana 113(7) Ustava, koja propisuje:

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

36. Sud se, takođe, poziva na član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

37. Pored toga, pravilo 36 (1) (d) Poslovníka, propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan”.

38. Osim toga, pravilo 36 (2) (b) Poslovníka, propisuje:

“(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava;

[...]

(d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.”

39. Sud primećuje da se suština zahteva odnosi na tvrdnju o povredi prava na pravično suđenje, odnosno povredi prava na konačno suđenje u razumnom roku.

40. S tim u vezi, Sud se poziva na član 31. stav (2) Ustava u vezi sa članom 6. stav (1) Konvencije, koji propisuju:

Član 31 (2) Ustava

2) "Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda."

[...]

Član 6 (1) Konvencije

1) "Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona."

[...]

41. Na početku, Sud primećuje da član 6 (1) Konvencije zahteva od ugovorenih država da organizuju svoj pravni sistem na takav način da bi nadležni organi ispunili zahteve navedenog člana, uključujući i obavezu da razmatraju stvari u razumnom roku, i ako je potrebno, spoje postupke, obustave ih ili da odbace odluke za nove postupke (pored toga, vidi: presudu ESLjP u slučaju *Luli i drugi protiv Albanije* od 1. aprila 2014. godine, žalbe br. 64480/09, 64482/09, 12874/10, 56935/10, 3129/12 i 31355/09, stav 91).
42. Što se tiče dužine trajanja postupaka, Sud uzima u obzir uslove propisane u presudi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLjP), u slučaju *Tomažič protiv Slovenije*, od 2. juna 2008. godine, žalba br. 38350/02, stav 54, gde se utvrđuje sledeće: "Što se tiče razumnosti dužine trajanja postupka, [ESLjP] ponavlja da se mora procenjivati u svetlosti okolnosti slučaja i uzimajući u obzir sledeće kriterijume: složenost predmeta, ponašanje podnosioca prijave i relevantnih vlasti i šta je u pitanju za podnosioca."
43. U smislu člana 6, stav (1) Konvencije, računanje procesa, razumno trajanje postupaka, počinje da teče od trenutka kada se nadležni sud pokrene zahtevom strana da odluči vezi sa pravomili navodnim legitimnim interesom (vidi: slučaj *Erkner i Hofauer protiv Austrije*, ESLjP, od 23. aprila 1987. godine, stav 64, vidi, takođe: slučaj *Poiss protiv Austrije*, ESLjP, od 23. aprila 1987. godine, stav 50). Ovaj proces se smatra konačnim donošenjem sudske konačne odluke od strane poslednjeg nadležnog stepena (vidi, slučaj *Eckle protiv Federalne Republike Nemačke*, ESLjP, od 15. jula 1982. godine, stav 74).
44. U ovom slučaju, Sud primećuje da se bavimo sa dve vrste postupaka. Postupak sproveden pred DSIP-om, kao nezavisnim organom, i postupci sprovedeni pred redovnim sudovima.
45. Što se tiče postupaka sprovedenim pred DSIP, Sud primećuje da je proces pred DSIP u početku pokrenut zahtevom treće strane (zahtev DS606377) a, zatim, i podnosioca zahteva (zahtev DS000734). Međutim, datum pokretanja postupka nije preciziran od strane podnosioca zahteva i nije jasan u spisima predmeta. Za Sud je jasno da je postupak pred ovim organom prošao kroz dva stepena za razmatranje. Onaj u prvom stepenu je okončan 22. oktobra 2005. godine i potvrđen 11. decembra 2006. godine nakon podnošenja zahteva za preispitivanje od strane treće strane.

46. Sud ističe da je KSIP dala stan u posed podnosiocu zahteva, ali mu je zabranila da prenese imovinu drugim licima, ako se treća strana u određenom roku obrati nadležnom sudu u pogledu njegovog prava vlasništva nad tim stanom. Ovaj nalog ostaje na snazi nakon što je treća strana podnela tužbeni zahtev Opštinskom sudu u Prištini, zasnivajući se na pouci datoj u odluci HPCC/D/221/2005/ A &C navedene komisije u tački 1 (a). Prema navedenoj odluci, podnosilac zahteva ima pravo na posed stana, ali ne i da proda ili daje pod hipoteku sve do konačne odluke sa kojom će se utvrditi pravo vlasništva.
47. Što se tiče postupaka sprovedenih pred redovnim sudovima, Sud primećuje da je nakon odlučivanja stvari od strane DSIP-a, treća strana, pored podnošenja tužbenog zahteva pred prvostepenim sudom, tražila i privremenu meru. Postupak u vezi sa uvođenjem privremene mere je prošao kroz tri sudska stepena (dva u prvom i jedan u drugom stepenu). On je pokrenut u prvostepenom sudu 17. aprila 2007. godine i okončao se u drugostepenom sudu 31. januar 2012. godine. Ovaj proces je trajao 4 (četiri) godine i šest meseci.
48. Što se tiče tužbenog zahteva, Sud primećuje da je spor pokrenula treća strana pred prvostepenim sudom 16. aprila 2007. godine, koji se 27. septembra 2012. godine oglasio nenadležnim da odlučuje o osnovanosti tužbenog zahteva. Ova odluka je potvrđena od strane drugostepenog suda 31. januara 2014. godine (nakon podnošenja žalbe podnosioca zahteva). Proces je u ova dva sudska stepena trajao 6 (šest) godina i deset meseci.
49. Sud, takođe, primećuje da je predmet C. br. 850/07 (P. br. 850/07) dostavljen Posebnoj komori 14. avgusta 2014. godine da odluči kao nadležni sud. Što se tiče statusa ovog predmeta, Posebna komora je obavestila Sud da se očekuje da će se o istom odlučiti prema redu i prioritetima. Gledano u celini, od prve odluke upravnog organa do podnošenja zahteva Ustavnom sudu, postupci su trajali 8 (osam) godina i 6 (šest) meseci.
50. U ovom slučaju, Sud primećuje da se u postupku pred redovnim sudovima pojavljuju tri strane, odnosno podnosilac zahteva, treća strana (SH.V.) i Društveno preduzeće „Fabrika amortizera“. S obzirom da je poslednje navedeni bilo društveno preduzeće, kao strana pred Posebnom komorom se pojavila i KAI. Strane, odnosno podnosilac zahteva i treća strana, su preduzele ukupno sedam procesnih radnji (dve u upravnom organu i pet u redovnim sudovima).
51. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da sledi sve proceduralne korake na raspolaganju prema zakonima na snazi. Međutim, podnosilac zahteva treba da ima u vidu i posledice ukoliko korišćena pravna sredstva mogu da utiču na odlaganje (vidi: slučaj, *McFarlane protiv Irske*, ESLJP, od 10. septembra 2010. godine, predstavka br. 31333/06, stav 148).
52. Pored toga, Sud smatra da ponašanje podnosioca zahteva predstavlja objektivnu činjenicu koja se ne može pripisati sudovima i koju treba uzeti u obzir prilikom utvrđivanja toga da li su postupci trajali duže od razumnog roka u skladu sa odredbama člana 31. Ustava i člana 6 (1) Konvencije (vidi: slučaj *Eckle protiv Nemačke*, ESLJP, predstavka br. 8130/78, presuda od 15. jula 1982. godine, stav 82). Strane u postupku su potpuno jednake prilikom

korišćenja pravnih sredstava na raspolaganju prema zakonu, ako je njihov cilj ponovno odlučivanje navodnog prava.

53. Sud, u svetlu složenih okolnosti ovog slučaja, uzimajući u obzir složeni pravni osnov, ponašanje strana u postupku, njihove legitimne interese i pravna sredstva koje su strane koristile, kao i posebne proceduralne obaveze koje su redovni sudovi bili obavezni da primene u vezi sa ovim slučajem, zaključuje da navedeni sudovi od trenutka njihovog pokretanja nisu bili pasivni.
54. Što se tiče drugih tvrdnji podnosioca zahteva, Sud ne smatra potrebnim da ih pojedinačno razmatra, sve dok se suština žalbe odnosi na tvrdnju o povredi člana 31 (2) Ustava u vezi sa članom 6 (1) Konvencije, odnosno prava na konačnu odluku u razumnom roku.
55. Na osnovu gore navedenog, Sud zaključuje da podnosilac zahteva nije dovoljno potkrepio svoju tvrdnju o povredi osnovnih prava garantovanih Ustavom i Konvencijom, odnosno pravo na pravično suđenje u razumnom roku, jer činjenice koje je izneo ni na jedan način ne ukazuju da su mu redovni sudovi uskratili ovo ustavno pravo.
56. Shodno tome, zahtev podnosioca na ustavnim osnovama i u skladu sa pravilom 36 (2) (b) i (d) Poslovnika treba da se proglasi očigledno neosnovan i neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 48. Zakona i pravilima 36 (1) (d) i 36 (2) (b), kao i 56 (2) Poslovnika, dana 5. juna 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI OVU odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

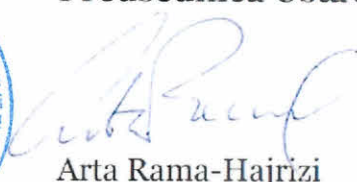
Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi